A budapesti **reformátos fögymnasium** részéről beküldetett:

„Gyermekjáték“

Irta: *Goldner Lajos* VII. o. t.

Jelige: Csapong a denevér,
az ereszt sodorván.
Arany.

Kőrös partján ősi kastély...
Görnyedezve, omlófélben,
Nehéz század nagy terhétől
Tornya bedőlt már egészen.

Kongó, széles, nagy termein
Zokogva fut által a szél..
Vészes, véres pusztulásról
Olyan rémes hangon beszél!

Oda jártunk fészket szedni
A nagy lombu ősi fákról...
Elraboltuk — féltett kincsét —
A kicsiny dalos madártól!

Pedig ugy sirt a kis madár...
S nem sainált uk meg szegénykét,
Félve védte magzatait,
De nem értettük beszédét.

S ott fenn, a bedőlt toronyban
Éji bagoly huhog, beszél...
És a korhadt gerendákon
Sikongatott a denevér...

Oda kúsztunk s mit bántuk, ha
Akárhogy is sikongatott...!

Kincs volt nekünk, és mint kincset
Vittük el a kis állatot.

Félúton, vagy hazaérve:
Széles szárnyainál fogva
Ujjongatva feszitettük
A fára, vagy az ajtóra.

Ugy sivitott... ugy vergődött,
De mi azért nem vettük le,
Mert azt mondták: „Nagyszerencse
A denevér ajtón függve!“

Régen volt e gyermekjáték!
Régen volt e balga tettünk!
S most látjuk, mily embertelen
Volt az, a mit cselekedtünk...!

Mert hát az a szegény állat
Kit bántott meg, kinek vétett?
Mért üldözik, mért kinozzák?
Mért hiszik a „szóbeszédet“?!

Hisz az élet néki is szép...
Mikor kedve szerint szállhat!
Élni szeret, hogy ha nem is
Ember, hanem — egy kis állat!

A II. ker. **állami főreáltanoda** részéről beküldetett:

Egy ház története.

Irta: *Krausz Noe* VIII. o. t.

Jelige: „A ki védi az állatot,
Embernek tesz szolgálatot“.

Igaz történetet mondok el, a minek tanujele Cs. falu „felsőszerének“ egy düledező, rozzant házikója. Mint mesét hallgattam e szomoru történetet, pedig hősét magam is ismertem s szinterére gyermekkoromban félve tekintettem.